

Németh László a közös munka és az odaadás misztériumairól

SZOLGÁLTATKÉSZSÉG ÉS MUNKASZERETET

Szöveg és fotó: Tóth Norbert

Szeret dolgozni, imádja a szakmáját. Meg is tesz érte mindent: ideje nagy részét az üzemben tölti, mindig lehet hozzá fordulni. Mindennap minden kollégáját felkeresi az üzem egyik-másik műhelyében, kezet fog és pár szót vált velük. Ha pedig úgy adódik, bundás kenyeret csinál reggelire az üzemi étkezőbe érkezőnek. Szolgáltatkészségről, szakmaszeretetről és mangalicadiszónókról is beszélgettem Németh Lászlóval, a Németh-Fa Kft. tulajdonosával.

Innivalóval kínál, amikor leülünk az interjúhoz: a zöld teánál maradunk. Saját maga hozza be, kis mézzel ízesítve nyújtja át. Feltűnik neki, hogy az üvegasztalon maradt egy kis mézfolt – talán az előző napról. Kiszalad a konyhába, nedves ronggyal a kezében tér vissza. Letörli, mindent a helyére tesz, mielőtt leülne.

fejben legyünk frissebbek, de az újabb, ügyesebb termékekre, gyártástechnológiákra is érvényes. Fontosnak tartom ezt a kollégáim számára is. Persze közben azt is kell látni, hogy „harc” folyik kint, sokszor nincs idő megállni. Menni kell, mert lemarad az ember.
– *Érzel magadban néha elégedetlenséget?*

szítésig. Amikor felszabadultam, több helyen is dolgoztam fizikai munkásként. Aztán megszerettem az erdészetet is, mert a katonaság után a TSZ fűrészüzeméhez kerültem üzemvezetőnek. Volt, hogy 80 ember tartozott hozzám, és bizony keményen folyt a munka. Ezek mellett hétvégenként az erdőre jártam mint maszkek fakitermelő, ott is volt egy

– *Mindig figyelsz a részletekre?*
– Igyekszem, amikor reggelente kimegyek az üzemcsarnokba, akkor gyakran belenézek a hulladékonténerbe, és látom, hogy értékes áruk vannak feldarabolva. Nem apróságokon akadok fenn, ne értsd félre! Csupán azon, amikor egy faanyagot nem becsülnünk meg. Egyébként is tudom minden fáról, hogy annak mi az útja. Ilyenkor mondom is a kollégáimnak, hogy abból épült fel a cég is, hogy észre tudtuk venni egy faanyagnak az értékét és a felhasználhatóságát. Szóval a gazda szemével kellene ránézni a javakra.

MINDIG EGYRE JOBBAN

– *Az elmúlt időszakban több helyen is lehetett hallani rólad, elsősorban a beruházásaid kapcsán. Fontos neked az innováció?*
– Persze. Meg kell újulni nap mint nap. Ez vonatkozik arra is, hogy

– Néha igen, de általában meg vagyok magammal elégedve, de mindig küzdök a jobbért, a szebbért: a munkában, egy termék esetében, a megrendelő bizalmáért. Szeretem a kihívásokat egy olyan munkában, amit szeretek csinálni. Ha nem szeretném, lelkiileg már sérült lennék.
– *Olvasom a termékkínálatodat: bel- és kültéri ajtók, ablakok, zsalugáterek. Aztán lépcsők, korlátok, hajópadló. Van itt még táblásított lap, tömbösített elem, pelletgyártás. És itt vannak a faházak. Honnan ez a sokféleség?*
– Nézd, engem az élet sok mindenre megtanított. Édesapám egy fűrő-faragó parasztember volt, aki mindenkinek mindent megcsinált a faluban: gereblyenyelet, fatalicskát ugyanúgy, mint tetőszerkezetet. Én is mentem vele, rengeteget dolgoztunk. Emellett menni kellett az erdőre-mezőre is, hiszen állataink voltak. Majd egy maszkekhoz kerültem, nála is minden volt, a stokedlító az ablakgyártáson át a koporsóké-

brigádom. Bútorgyártást is vállaltam, hiszen akkor már volt egy nagy műhelyem a lakóház mellett. Nyáron meg tetőket csináltunk a szabadidőnkben: péntek délutántól vasárnapig egy tető kész volt, cserepezve. Amikor asztalos vállalkozásom lett, a faház volt az első termékeim egyike: gerendaházakat gyártottunk, kezdetben pihentetett rönkből, fűrészaruból, később tömbösített anyagokból. Később komoly ácsipari gépeket is beszerettem, illetve felvettem magam mellé mérnököket, építészeket is. Jöttek a különféle méretű készházak, majd pedig a modulház.
– *Nem aprózódsz fel ennyi mindenben?*
– Nem könnyű, őszintén bevallom. Főleg a faházépítés, ahol akár hónapokig folyik egy-egy egyeztetés, pontosítás, majd az ügyfél fogja magát és odébbáll, mert mondjuk talál egy olcsóbbat. Ez a sokféleség és az egyediség a termékkörök esetében rengeteg

energiát felőröl. Elsősorban azért, mert rengeteg élőmunka rámegy. És ma az élőmunka nagyon drága. Egyébként a kollégáknak sem mindegy: fásztó tud lenni, ha folyton megy a variálás, a változtatás az ügyfél részéről. El is határoztam, hogy ezen változtatok. A modulház is így született. Az alapötlet a standard méretű hajókonténer, amivel

sítani, hogy mindenkinek legyen leosztva, mi a feladata, és hogy meddig tart a felelősségi köre. Ezzel a felelősséggel pedig el kell tudnia számolni. Nyilván tévedhetünk, tévedünk is, hiszen emberek vagyunk, de minden hibát a helyére kell tenni a jövőre nézve. Minőségi termék akkor születik folyamatosan, ha rend van.

– Nem vagyok. Arról van szó, hogy néha fásztó mindig, mindenben rendelkezésre állni: kollégáknak, ügyfeleknek. Közben pedig magamra nem jut idő. Persze jó munkatársaim vannak és sok mindent rájuk lehet bízni, de hát ezt szoktam meg. Nagy a lekötöttség ez igaz, de még egyszer mondom, nem vagyok rabja.

oldalirányba és felfelé sorolva is lehet lakótereket kialakítani. Ezt fejlesztettük tovább, persze fém helyett fából építkezve. Ezzel előre, kiszámíthatóan lehet tervezni, illetve gyártani is, hiszen adott méretű panelekből épül fel. Ha már a változtatásnál tartunk, idei feladatomban tekintem, hogy kell felépíteni a gyártási folyamatokat, és a rendszerünket rendbe kell rakni. A sok tevékenységi kör miatt fontosnak tartom megvaló-

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT

– *Család? Dolgozik itt valamelyik közülük?*

– Igen, lányaim vannak. Zsuzska már itt dolgozik, Ágnes még csak játszik a gondolattal, hogy idejöjjön. Ez egy lehetőség számukra, hogy egy jól működő céget tovább vigyenek, és még tovább fejlesszék.

Tudod, a mai fiatalok zöme már nem akar rabja lenni egy cégnek úgy, mint mondjuk, ahogy én csinálom.

– *Miért mondd, hogy a rabja vagy?*

– *Hogyan tervezed a jövődet?*

– A jövő már elkezdődött. Mint mondtam, egyértelműsíteni szeretném a gyártást és elkülöníteni az egységeket rönkfeldolgozásra, faházgyártásra, tömör fa termékgyártásra és lambéria-gyártásra. Emellett egy faárúüzletet is szeretnék nyitni a telephely szomszédságában. Itt kínálnánk a táblásított anyagokat, lambériát, hajópadlót, léceket – a gyártástól jól elkülönülten és átláthatóan. A megfelelő vezető munkatársak kijelölésével pedig mindezeket önállóítani. Én sem akarok még 80 évesen is itt rohangálni és irányítani. Egy-egy üzleti vacsorával, kapcsolattartással lehet, hogy többet tudok majd tenni a cégért. Aztán van egy területem faluhelyen, állatokkal szeretnék majd foglalkozni. Most is vannak mangalicáim itt, a telephelyen. Úgyhogy szeretnék kicsit a vidéki életben elmerülni, és a saját műhelyemben tevékenykedni. Imádom alkotni, akár csak a magam öröme, vagy a gyerekeknek, unokáknak készíteni valamit. ■

